Motion till riksdagen 1985/86:Sf519

Bengt Westerberg m. fl. (fp)

Flyktingpolitiken

Inledning

En flykting är en människa som inte kan leva i sitt land. Han eller hon har bara ett behov – att finna ett ställe att vara på.

Så definierar FN:s avgående flyktingkommissarie Poul Hartling vad en flykting är.

Våldet, krigen och det politiska förtrycket i världen tvingar oupphörligen människor världen över att lämna sina hem för att bli flyktingar – för att finna ett ställe att vara på. Antalet flyktingar är mycket svårbedömt, och uppgifterna varierar från 10 till 18 miljoner människor som befinner sig på flykt. En sannolik medelsiffra är ca 12 miljoner flyktingar.

De allra flesta av dessa människor bor i flyktingläger alldeles intill den enda internationella gräns de någonsin överskridit. De flesta flyktingarna kommer från länder i tredje världen och finner en fristad också där, i ett grannland. I dessa länder kommer de också att stanna tills förhållandena i hemlandet blir sådana att de kan flytta hem igen. Sålunda är det de fattigaste länderna som drar det tyngsta lasset vad gäller flyktingarna.

Stora mängder människor befinner sig också på flykt inom sitt eget land på grund av katastrofer eller inrikeskonflikter. Tillsammans med de flyktingar som funnit en fristad i grannländer utgör dessa den absoluta majoriteten av världens flyktingar. Det är endast en liten del av den totala flyktingströmmen som rör på sig och flyr till mer avsides belägna länder.

Bl. a. gäller detta de människor som tvingats fly från Iran eller Irak på grund av kriget, eller som flyr från sönderfallet i Libanon. Den politiska och militära situationen i Mellanöstern i övrigt är sådan att människor tvingas ta sin tillflykt till demokratierna i det lugnare Europa för att garantera sin och familjens säkerhet.

Strömmen av asylsökande speglar de aktuella politiska konflikterna. Det är givet att sammansättningen av flyktinginvandringen tidvis domineras av vissa nationaliteter. Så avspeglade sig den politiska oron i Latinamerika i de svenska flyktingsiffrorna, likaväl som det omedelbart märktes vid gränsstationerna när Polens korta frihetsperiod och Solidaritets framgångar förbyttes i undantagstillstånd och ökat förtryck av oliktänkande.

I internationella konventioner och i nationell lagstiftning har den svenska politiken gentemot asylsökande slagits fast. I Genèvekonventionen förbinder vi oss att ge asyl åt människor som känner välgrundad fruktan för förföljelse. Enligt FN:s konvention om de mänskliga rättigheterna ställer vi

upp på tesen: "Envar har rätt att i andra länder söka och åtnjuta fristad från förföljelse." I utlänningslagen 3 § sägs: "En flykting skall inte utan synnerliga skäl vägras fristad i Sverige, om han behöver sådant skydd." Dessa lagar och regler har en fast grund i en djup känsla av humanitet och solidaritet med utsatta människor.

Förtryck och konflikter i världen kommer inte att upphöra inom överskådlig tid. Den vetskapen präglar den svenska lagstiftningen. Sett i ett historiskt och internationellt perspektiv rör sig förändringar i flyktingströmmarna som krusningar på ytan. Det är ett tillstånd vi får leva med i Sverige så länge som en majoritet omhuldar humanitetens principer.

De senaste två åren har präglats av en mer intensiv debatt kring flyktingpolitiska frågor. Det råder en allmän uppfattning att flyktingtrycket dramatiskt har ökat mot Sveriges gränser. Denna uppfattning är starkt överdriven. Ändrade regler för statistiken (nu inkluderas även barn i flyktingstatistiken) har bidragit till att skapa denna känsla. Den ganska måttliga ökningen av antalet flyktingar kan direkt hänföras till oron i Mellanöstern. De flesta flyktinggrupperna förra året utgjordes av människor från Iran och Irak. Av de som beviljats uppehållstillstånd av humanitära skäl kom flertalet från Libanon. Sett i ett internationellt perspektiv minskar dramatiken ytterligare. Av världens ca 12 miljoner flyktingar sökte förra året 13 100 människor asyl i Sverige. Siffror från 1982 visar att Sverige då hade en flykting på 229 invånare, att jämföra med ett av världens fattigaste länder, Somalia, som hade en flykting på var tionde invånare. Sammantaget ger detta bilden av att det endast är en liten rännil av världens alla flyktingar som söker sig till vårt land. Sverige skall mot den bakgrunden upprätthålla en generös flyktingpolitik.

Vi känner stark oro för att Sverige dras in i en utveckling i motsatt riktning. I Europa har inställningen till asylsökande påverkats av det något ökade trycket från länderna i Mellanöstern. Tecken tyder på att denna inställning smittat av sig även i Sverige. Det ena landet efter det andra i Europa fattar beslut om mer restriktiva regler mot asylsökande. Det håller på att skapas en ond cirkel, där europeiska länder stänger gränserna dels av rädsla för en ökad mängd spontanflyktingar, dels av rädsla för att tvingas ta hand om grannlandets avvisade asylsökande. Trots internationella överenskommelser, som Genèvekonventionens bindande paragrafer, införs nu i en del länder regler som urholkar rättssäkerheten för flyktingar och försämrar deras möjligheter att ansöka om och erhålla asyl.

Även svensk flyktingpolitik har påverkats av dessa strömningar. Förändringar i praxis har inte föranletts av eller åtföljts av ändrade lagar eller uttalanden från riksdagen. Den ökade restriktiviteten märks på flera sätt:

– En indikation på denna skärpning av praxis av frekvensen av direktavvisningar. Av de 13 000 asylsökande under 1985 blev nästan 3 000 avvisade vid gränsen. Av de ca 3 000 kom 11 personer från sådana länder att det var uppenbart oriktigt att de behövde asyl. Med detta förfarande följer att rättssäkerheten urholkas.

– Vidare synes bedömningarna av asylsökande ha blivit hårdare. Det faktum att ca 80 % av alla utvisningsbeslut överklagas tyder på detta. Många med klara flyktingskäl får antingen svar att ansökan om asyl lämnas utan avseende

eller uppehållstillstånd på svagare grund än politisk asyl. I många av de fall där advokater ingripit mot beslut om avvisning har de asylsökande efter överklagan visat sig ha grund för begäran om politisk asyl. Till sist kan påminnas om att de flesta asylsökande libaneser tycks ha blivit slentrianmässigt tillbakaskickade till hemlandet efter regeringens beslut att upphäva verkställighetsförbudet mot avvisningar till Libanon.

Denna skärpning av praxis synes också gälla verkställigheten av besluten. Människor som fått sin ansökan avslagen eller som avvisats direkt har på ett ibland okänsligt sätt blivit avhysta ur Sverige. Trots upprepad kritik fortsätter polisen att ta barn i fängsligt eller fängelseliknande förvar.

– Myndigheter som handlägger eller verkställer flyktingärenden avhåller sig inte heller från åtgärder som medför att familjer splittras, ens när det är barn inblandade. Utredningen om barnens situation när asylansökan behandlas är bristfällig. Föga uppmärksamhet ägnas barnens psykiska hälsa.

– Det finns härutöver inslag i flyktingpolitiken som tycks syfta till att hindra människor från att kunna komma till Sveriges gräns för att söka asyl. Regeringens överenskommelse med Östtyskland har en sådan effekt. Det sedermera återtagna förslaget om att vid vite förmå transportbolag hindra människor utan giltiga inresehandlingar att resa till Sverige är ett annat exempel. En effekt av dessa förändringar är att det uppstår oklarhet huruvida regeringen avser att fullfölja intentionerna i det internationella avtalssystem som reglerar mottagandet av flyktingar.

Människor flyr av tvång – i många fall för att rädda sitt eget eller anhörigas liv. Många flyr under strapatser och umbäranden. De lämnar sitt hemland bakom sig – ibland för alltid. De lämnar vänner och släktingar, hem och ägodelar, sitt arbete, sin kultur och samhälle. Det är inte ett lätt beslut att fatta. Men de flesta som flyr har inget val.

Människor i denna belägenhet har rätt till asyl. En generös flyktingpolitik är ett för liberaler angeläget samhällsmål.

För folkpartiet handlar flyktingpolitiken om viktiga principer om mänskliga rättigheter.

Flyktingar får inte reduceras till en anonym massa som böljar fram och tillbaka över gränserna. Vi måste se till varje livsöde, varje enskild människa i det som andra kallar "flyktingströmmen". För oss är en generös flyktingpolitik en viktig hörnsten i arbetet för internationell solidaritet. För den som bekänner sig till humanismens ideal, som tror på varje människas rätt till ett liv i värdighet är det nödvändigt att med kraft stå upp för en flyktingpolitik där vi öppnar dörren för dem som i desperation och rädsla tvingas fly från sina hemländer.

Av den anledningen vill vi i denna motion ta upp fyra områden där åtgärder behöver vidtas i riktning mot en mer human flyktingpolitik.

Rättssäkerhet

Flyktingpolitiken skiljer sig från många andra politiska områden genom att besluten har en avgörande betydelse för enskilda människors levnadsöden. Besluten ändrar dramatiskt förutsättningarna för människors liv. Därför är det extra viktigt att de lagar som finns efterlevs och att det råder en

betryggande rättssäkerhet för dem som är beroende av det slutliga beslutets utformning.

Vi tvingas tyvärr konstatera att det råder en betydande rättsosäkerhet för asylsökande i Sverige. Bristen på rättssäkerhet framträder på flera punkter i behandlingen av asylärendena. Den är förorsakad av brister i lagstiftningen såväl som utvecklingen av praxis.

Direktavvisningar vid gränsen har kommit att utnyttjas i långt högre grad än vad som avsågs när lagen skrevs. Polisen har i dag rätt att avvisa asylsökande direkt vid gränsen efter ett första förhör, om de åberopade skälen för asylsökan är uppenbart oriktiga.

Direktavvisningarna har nu antagit sådana proportioner att tillämpningen måste ifrågasättas. De undantag från huvudregeln om att varje asylsökande har rätt att få sin ansökan om asyl prövad har kommit att brukas på ett sätt som strider mot den ursprungliga intentionen. Polisen förefaller ha utvecklat en praxis där man gör en sannolikhetsbedömning av möjligheterna att få asyl efter sedvanlig prövning i stället för att enbart avföra de fall där den asylsökande helt uppenbart inte är flykting.

När en person blir direktavvisad vid gränsen sätts lagen om asylrätt ur spel. Flyktingen får inte rätt till en prövning av sin ansökan. Han har en teoretisk rättighet att överklaga polisens beslut, men denna fungerar inte i praktiken då verkställighetsförhinder inte föreligger när polisen fattat beslut om avvisning vid gränsen.

Beslutet om direktavvisning föregås av ett mycket kortfattat förhör med den asylsökande. Den asylsökande har inte rätt till ett juridiskt biträde. Beslutet fattas av polisen, utan att invandrarverket tar del av hela underlaget för beslutet. De asylsökande riskerar att bli tagna i förvar som brottslingar i väntan på verkställighet av beslutet.

Direktavvisningar sker huvudsakligen till första asylland, men ibland till ursprungslandet. Reglerna för direktavvisning förutsätter att asylsökande som blir avvisad ej skall riskera förföljelse i hemlandet, alternativt att den asylsökande ej riskerar att bli sänd till ursprungslandet om avvisning kan ske till tredje land. Detta land skall ha skrivit under Genèvekonventionen. Det finns tecken på att dessa regler inte alltid följts. Direktavvisningar verkställs ibland utan att polisen kontrollerar att det "är ställt utom allt tvivel" att den asylsökande inte riskerar förföljelse. Likaså förekommer direktavvisningar till ett s. k. första asylland som inte har biträtt Genèvekonventionen och till länder där det är känt att flyktingar sänts tillbaka till hemlandet.

Invandrarverket har en teoretisk möjlighet att ta över fall där polisen preliminärt beslutat om direkt förpassning ur riket. Detta görs i en minskande utsträckning, dvs. en lägre procent av alla asylärenden prövas av verket trots att antalet ärenden ökat. Inga indikationer finns att angivna flyktingskäl är svagare än tidigare.

De skäl som vi nämnt ovan talar för att handläggningen och organisationen i samband med direktavvisningar måste ses över. Enligt vår uppfattning finns det starka skäl för att besluten om direktavvisning bör föras över från polisen till invandrarverket. Polisen bör i första hand vara ett verkställande organ och bör inte tvingas att agera som domstol. Vi anser att asylutredningen som bl. a. arbetar med dessa frågor måste överväga hur en ordning skulle kunna

se ut som bättre stämmer med lagen om varje utlännings rätt att få sin asylansökan prövad.

Besvärsrätt över beslut om direktavvisning finns i teorin. Då anfört besvär inte medför verkställighetshinder är denna rätt dock teoretisk. Även detta förhållande innebär en grav urholkning av rättssäkerheten. Asylutredningen måste även här fundera över lämpliga åtgärder som kan förvandla den teoretiska besvärsrätten till verklighet.

Offentligt biträde

Den viktigaste reformen för en större rättssäkerhet vid gränsen är en rätt till offentligt biträde.

De flesta asylsökande flyktingar befinner sig vid första förhöret med polisen i ett omtumlat tillstånd. Många hyser fruktan för den uniformerade ordningsmakten, språket är helt annat och obegripligt, oron och nervositeten är stor. I det läget innebär närvaron av ett juridiskt biträde ett oerhört stöd. Självfallet blir kvaliteten på det första förhöret bättre av en sådan nyordning, varvid risken för felbedömningar kraftigt minskar.

När jurister kommit i kontakt med asylärenden där polisen redan beslutat om direktavvisning, har det slutgiltiga beslutet efter juristens ingripande ofta blivit ett helt annat nämligen uppehållstillstånd. Dessa flyktingar har visat sig få flyktingstatus eller uppehållstillstånd enligt 5 eller 6 § i utlänningslagen. Med ett juridiskt biträde närvarande från första början skulle en stor del av den nuvarande rättsosäkerheten undanröjas för de asylsökande.

Första asylland-principen

Den s. k. första asylland-principen innebär att en asylsökande kan avvisas till det land han först flytt till, om hans vistelse i detta land inte kan anses vara av genomresenatur. En förutsättning för avvisning tillbaka till första asylland är att det kan anses som uteslutet att flyktingen blir återsänd till ursprungslandet samt att det står helt klart att första asyllandet undertecknat och tillämpar Genèvekonventionens bestämmelser om flyktingar. Meningen med denna princip var ursprungligen att skapa en skyldighet för första asyllandet att ta emot flyktingar, dvs. öka säkerheten för flyktingarna. Men bestämmelsen har kommit att utnyttjas på motsatt sätt som ett sätt att avhända sig asylsökande utan att ge dem en saklig prövning.

Första asylland-principen tillämpas nu hårdare i Sverige än i många andra länder i Europa. Mycket korta uppehåll i andra länder används som förevändning att vägra flyktingarna utredning i Sverige.

Genom detta förfarande riskerar man att skapa en grupp flyktingar som skickas fram och tillbaka från land till land, s. k. refugee in orbit. Inget land vill ta ansvar för dem.

FN:s flyktingkommissariat har rekommenderat att asyl inte skall vägras enbart med hänsyn till att asyl kunde ha sökts i ett annat land. Detta måste respekteras av svenska myndigheter.

Verkställighet av avvisningar

När beslut har fattats om avslag på asylansökan, är det polisens uppgift att verkställa beslutet om utvisning. Ofta sker dessa polishämtningar innan vare sig den asylsökande eller hans juridiska ombud fått ta del av avvisningsbeslutet. Många sådana hämtningar sker under mycket dramatiska omständigheter och utvecklas ibland till rena tragedier.

De allra flesta asylsökande lämnar landet under normala former, med självrespekt och värdighet i behåll. I de fall där polisen även fortsättningsvis måste verkställa avvisningen måste det ske under mer humana former än för närvarande. Den avvisade måste ges rimlig tid att förbereda sin avresa.

Beslutsmotiveringen

En grundläggande princip i svensk rättstradition är att beslut måste motiveras. Detta är inte fallet i asylärenden. Vare sig flyktingen själv, hans ombud eller de högre instanserna som handlägger överklaganden får reda på motivering till beslutet om avslag på asylansökan. Vid förfrågan har det juridiska ombudet i vissa fall t. o. m. fått svaret att vederbörande handläggare glömt bort motivet för avslag.

Ett beslut som inte motiveras skapar en betydande rättsosäkerhet för den asylsökande. Flyktingens juridiska ombud vet inte vad han skall grunda ett eventuellt överklagande på när grunden för avslagsbeslutet är fördold. Dessutom skapas betydande merarbete på arbetsmarknadsdepartementet och regeringskansliet vid överklagningsärenden. Förmodligen förkortas handläggningstiderna totalt om beslutsmotivering införs.

Den obefintliga beslutsmotiveringen av avslag har inneburit betydande svårigheter att i den politiska kontrollen och debatten följa upp flyktingpolitikens principer.

Skälen för att inte lämna beslutsmotivering har varit dels tidsbrist, dels sekretesskäl. Om beslutet är väl genomtänkt tar det emellertid ingen större tid att fästa dessa tankar på papper. Tvärtom är det anmärkningsvärt att beslut fattas utan att handläggaren uppenbarligen ens för anteckningar om sina överväganden. Dessutom får aldrig resursskäl motivera att rättssäkerheten åsidosätts. Sekretesskälet till att inte motivera besluten är mer värt att ta hänsyn till. Detta problem kan dock enkelt åtgärdas genom att en beslutspromemoria upprättas som enbart den asylsökande och hans juridiska ombud får tillgång till.

Viseringstvång

Viseringstvång för flyktingar visar på en märklig syn på under vilka omständigheter människor tvingas fly. Det är orimligt att kräva att människor innan de flyr skall i lugn och ro börja med att ansöka om visum till det tilltänkta flyktlandet. Det strider mot den i FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna klart uttalade satsen: "Envar har rätt att söka asyl – – –." Asylrätten är absolut och inte förenad med villkor av typen viseringstvång. Eftersom det uppenbarligen inte i dag anses strida mot svensk

lag att införa viseringstvång bör en lagändring övervägas så att visumtvång aldrig kan krävas av flykting för att dennes asylansökan skall beaktas.

Det i arbetsmarknadsdepartementet utarbetade förslaget om sanktioner mot transportbolag som fraktar asylsökande utan giltiga inresehandlingar är ett utslag av detta tänkande. Mot bakgrund av en hård kritik från vissa remissinstanser beslöt regeringen att dra tillbaka förslaget. Det kan emellertid befaras att regeringens ambition att på andra sätt hindra asylsökande utan giltiga handlingar från att komma fram till Sverige kvarstår. Folkpartiet avvisar bestämt varje liknande förslag, vars syfte är att hindra människor från att utnyttja sin rätt att söka asyl.

Barnens situation i flyktingärenden

Barn under 16 år hamnar aldrig i flyktingstatistiken. De får inga egna utredningar, och de anses inte ha egna skäl för asyl i Sverige. Ändå beräknas hälften av alla världens flyktingar utgöras av barn.

Barn som flyr bär ofta på traumatiska upplevelser, och de har mycket ofta psykiska problem som behöver behandlas.

Dess värre beaktas inte barnens situation vid beslut om asyl. Handläggaren infordrar inte uppgifter om barnen i familjen och de får inga egna förhör, eftersom det saknas anvisningar om att väga in hänsynen till barnen i bedömningen av uppehållstillstånd för hela familjen.

Utländska barn kan dessutom bli tagna i fängsligt eller fängelseliknande förvar inför förestående utvisning. Detta är något som lagen inte tillåter för svenska barn.

Detta sker utan att barnet är misstänkt för någon brottslig handling. Därtill innebär det ofta att barnet skiljs från sina föräldrar under en i övrigt mycket pressande situation. Detta sker trots att barn under 16 år inte får tas i förvar utom när synnerliga skäl föreligger. Eftersom lagrummet uppenbart utnyttjas i högre utsträckning än lagstiftarna avsett och eftersom det borde vara en självklarhet att barn inte tas i förvar bör ett absolut förbud införas mot att ta barn i fängsligt förvar.

Många barn riskerar att fara illa under behandlingen av asylärenden, då viktiga hjälpinsatser aldrig sätts in. Barnet blir skyddslöst om inte dess situation utreds särskilt. Dessutom bör varje barn vars familj får asyl bli undersökt av barnpsykolog, så de får hjälp att bearbeta sina traumatiska upplevelser. Flyktingbarn utgör en högriskgrupp för livslånga psykiska besvär som resultat av de upplevelser de tvingats genomgå.

Trots uttalade målsättningar att inte splittra familjer i asylärenden förekommer detta inte sällan. Utvisningar av barn kan ske, trots att föräldrarna inte går att få tag på vid verkställningen av avvisningsbeslutet.

En av föräldrarna kan nekas prövning av asylansökan, trots att den andra föräldern befinner sig i Sverige för utredning om uppehållstillstånd. Det har förekommit fall där handläggande myndigheter fattat beslut som direkt har orsakat att familjer med små barn splittrats, med stora risker att inte återförenas. Vi anser därför att bättre garantier måste skapas mot sådan familjesplittring. Asylutredningen bör ges i uppdrag att lägga fram ett sådant förslag.

De långa utredningstiderna av asylansökningar skapar ofta psykiska problem hos barnen, ibland störs deras utveckling allvarligt. Det blir särskilt allvarligt när de börjat anpassa sig i Sverige. Därför bör ärenden som rör familjer med barn behandlas med förtur. Som regel bör sådant ärende avgöras av SIV inom sex månader.

Ett humant mottagande

De långa utredningstiderna är ett klassiskt problem i flyktingpolitiken. Regeringen föreslår i budgetpropositionen att invandrarverket får 18 nya fasta tjänster och 4 tillfälliga. Detta motsvarar i princip vad verket självt begärt. Folkpartiet biträder förslag om resursförstärkning till invandrarverket. Att fortsätta förkorta utredningstiderna måste ges högsta prioritet. När det gäller polisens utredningskapacitet vill vi understryka vad statsrådet anför beträffande polisens resurser, nämligen att detta område måste prioriteras, men att resursförstärkningar främst får ske genom egna omprioriteringar inom den totala budgetramen.

Flyktingmottagningen i kommunerna har just börjat komma i gång. Ett problem i sammanhanget är att det till en början finns mycket litet av kunskap och kompetens att ta hand om flyktingar. Detta måste motverkas genom att ordentlig information sprids om flyktingar i kommunerna, framför allt under uppbyggnadsskedet av det kommunala flyktingmottagandet.

En långsiktig flyktingpolitik

Vi måste lära oss att leva med svängningar i flyktingströmmarna. Det är de internationella kriserna och interna förhållanden i olika länder som skapar flyktingar. Sökandet efter långsiktiga lösningar av flyktingproblemet måste utgå från det perspektivet.

Krisen i Mellanöstern har åstadkommit de senaste årens ökade flyktingtryck på Europa. Många länder i Europa söker nu täppa till flyktingvägarna. Men flyktingarna upphör inte att existera bara för att de ignoreras.

Vår flyktingpolitik måste bygga på internationell solidaritet och humanism, inte nationell egoism och inhumanitet. Det innebär att vi måste söka internationella lösningar på problemet med stora flyktingströmmar. Sverige måste ta initiativet till internationella förhandlingar med berörda länder om varje flyktingproducerande region.

FN:s flyktingkommissariat måste få bättre möjligheter att arbeta med lösningar på flyktingproblemet. Nu saknar UNHCR ca 500 miljoner i sin budget. Därför är ett viktigt inslag i en svensk strategi för långsiktiga lösningar att öka bidraget till UNHCR över biståndsbudgeten. Vi föreslår att anslaget ökas med 25 milj. kr.

Förutom internationella överläggningar bör Sverige dessutom ta initiativ till ett nordiskt samordnat agerande för att skapa beredskap för akuta flyktingproblem. Diskussioner om detta bör tas upp inom berört ministerråd.

Till sist vill vi påpeka att ett generöst mottagande av asylsökande inte står i någon som helst motsatsställning till att öka antalet kvotflyktingar. Kvotflyktingar är de flyktingar vi erbjuder oss att ta emot i Sverige från flyktingläger i

de fall dessa inte kan stanna permanent i närheten av det land de flytt från. Överföring av kvotflyktingar lättar ej på spontanflyktingströmmen. Mot bakgrund av det jämförelsevis låga flyktingtryck vi har, vår höga levnadsstandard och stora utrymmen anser vi att flyktingkvoten på sikt måste öka.

Hemställan

Med hänvisning till ovanstående hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om

a) överföring av beslut om avvisning vid gränsen från polisen till invandrarverket,

[b) den asylsökandes rätt till offentligt biträde vid gränsen,[1]]

c) rätt för asylsökande som fått avslag på ansökan till rimlig förberedelsetid för avresa så de kan lämna landet under värdiga former,

d) införande av beslutsmotivering vid beslut om politisk asyl,

e) bättre utredningar av barnens situation i asylärenden,

f) införande av ett absolut förbud mot att ta barn i fängsligt förvar,

g) bättre garantier mot splittring av asylsökande familjer,

h) förtur för familjer med barn vid invandrarverkets utredning av asylansökan så att beslut kan fattas inom sex månader,

i) att Sverige bör ta initiativ till internationella förhandlingar med berörda parter om varje flyktingproducerande region,

j) behovet av en ökning av flyktingkvoten,

[2. att riksdagen beslutar anslå ytterligare 25 milj. kr. till UNHCR.[2]]

Stockholm den 27 januari 1986

Bengt Westerberg (fp)
Ingemar Eliasson (fp)
Karin Ahrland (fp)
Björn Molin (fp)
Maria Leissner (fp)
Kerstin Ekman (fp)
Birgit Friggebo (fp)
Jan-Erik Wikström (fp)

[1] 1985/86:Ju719.
[2] 1985/86:U231.

gotab Stockholm 1986 10265